

[Tove Nielsen.]

Af lov om offentlighed i forvaltningen § 4 fremgår, at såfremt der gives en myndighed faktiske oplysninger mundtligt, skal der gøres notat herom på en sådan måde, at oplysningerne kan meddeles i overensstemmelse med loven.

Så meget desto mere må det gælde, når der indsendes skriftlige dokumenter, at myndigheden ikke kan forholde disse oplysninger.

At dokumentet, som er stilet til undervisningsministeriet, af en fagkonsulent forsynes med fortrolighedspåtegning, kan ikke unddrage dokumentet fra aktindsigt.

Når dokumentet således er unddraget aktindsigt derved, at ministeriet blot undlader at journalisere det, kan dette forhold give anledning til bekymring om, hvorvidt lov om offentlighed i forvaltningen efterleves på en for borgerne betryggende måde.

Hertil kommer, at dokumenter på samme måde kan undrages folketinget og folketingets udvalg. Beslutningsgrundlaget i folketinget svækkes væsentligt, når relevant materiale ikke overgives folketinget, fordi et „ubehageligt“ dokument ikke journaliseres.

At dokumentet en uge efter sagens behandling udleveres til venstre sammen med en beklagelse af de skete fejl, understreger kraftigt behovet for en indskærpelse af reglerne i lov om offentlighed i forvaltningen med hensyn til journalisering og aktindsigt.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (23/6 76):

Det spørgsmål, der er stillet til mig, vedrører egentlig først og fremmest rækkevidden af administrative myndigheders journaliseringspligt. Som anført i spørgsmålet er der imidlertid en nær sammenhæng mellem dette forhold og administrationen af reglerne i lov om offentlighed i forvaltningen.

Adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven er ganske vist principielt uafhængig af, om der er tale om dokumenter, der skal journaliseres, og af, om journalisering i så fald har fundet sted. Men journaliseringen tjener foruden ordensmæssige hensyn også det formål, at den giver den, der fremsætter en begæring om aktindsigt, en vis mulighed for at kontrollere, om begæringen er blevet imødekommet fuldt ud eller kun, for så vidt angår en del af sagens dokumenter.

Denne funktion af journaliseringen fremgår af offentlighedslovens § 3, nr. 2, hvor-efter den, der begærer aktindsigt, bl.a. også kan forlange at blive gjort bekendt med „indførelser i journaler, registre og andre fortegnelser vedrørende den pågældende sags dokumenter“. Det er klart, at en forudsætning for, at denne bestemmelse kan virke efter sin hensigt, er, at den journalisering af indkommende dokumenter, der efter den pågældende myndigheds sædvanlige rutine skal finde sted, gennemføres snarest muligt efter modtagelsen.

Det ønskelige heri er da også tidligere fremhævet af folketingets ombudsmand i en udtalelse, der er refereret i ombudsmandens beretning for året 1974 side 194, og som gav anledning til, at socialministeriet i et internt cirkulære fastsatte nærmere regler om journalisering af indkommet post. I dette cirkulære fremhæves det bl.a., at post vedrørende tjenstlige anliggender, der indgår direkte til de enkelte ansatte, straks må afgives til journalen (eller indlægges i mappen med anden indkommende post med henblik på journalisering sammen med denne).

Med særligt henblik på den konkrete sag, der har givet anledning til spørgsmålet, kan jeg oplyse, at ganske det samme gælder i undervisningsministeriets direktorat for folkeskolen, folkeoplysning, seminarier m.v. I en intern kontormeddelelse af 29. oktober 1975 fra direktøren til samtlige medarbejdere i direktoratet om forskellige forhold vedrørende sagsbehandlingen er der således bl.a. optaget følgende bestemmelse: „Alle indkomne skrivelser journaliseres omgående, selv om de måtte være stilet og sendt direkte til en enkeltperson, såfremt de skal behandles i direktoratet“. Som bekendt har undervisningsministeriet allerede over for den pågældende medarbejder beklaget, at denne forskrift i den konkrete sag var tilsidesat.

Som det fremgår af, hvad der er anført i det foregående, er jeg ganske enig med fru Tove Nielsen i, at det — i øvrigt også af andre grunde end dem, der vedrører lov om offentlighed i forvaltningen — er vigtigt, at der drages omsorg for, at journaliseringen foregår med tilstrækkelig omhu og hurtighed. På det foreliggende grundlag må jeg imidlertid betragte den konkrete sag som et enkeltstående tilfælde, som efter min opfattelse ikke umiddelbart kan give anled-